

РЕШЕНИЕ

№ 1485

гр. София, 01.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-4, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Никола Чомпалов

при участието на секретаря Анелия Й. Груева
като разглежда докладваното от Никола Чомпалов Търговско дело № 20211100901846 по описа за 2021 година

СГС е сезиран с искова молба от Национална агенция за приходите, с която са предявени срещу „М.И.“ ЕООД- в несъстоятелност икове с правно основание чл.694 ал.2, т.2 ТЗ за установяване на публични вземания в размер на 2 599 970,77 лв. – главници и в размер на 2 604 563,31 лв. – лихви. Твърди се от ищеца, че има качеството на кредитор на длъжника „М.И.“ ЕООД- в несъстоятелност и е предявил вземания в размер на 2 599 970,77 лв. – главници и в размер на 2 604 563,31 лв. – лихви, които са включени в списъка с приети вземания, но с определение от 26.08.2021 г. на СГС по т.дело N 199/2020 г. по подадено от длъжника възражение с правно основание чл.690 ТЗ тези вземания са изключени. Сочи се, че вземанията са установени с ревизионен акт N 2141112518/30.05.2012 г. на ТД на НАП и с ревизионен акт N 2121308268/24.02.2014 г. на ТД на НАП, но те не са погасени по давност по чл.171 ал.1, респ. ал.2 ДОПК, защото на основание чл.172 ал.1, т.5 ДОПК давността е била спряна с налагането на обезпечителни мерки, а по силата на чл.172 ал.2 ДОПК давността е прекъсната с издаването на акта за установяване на публично вземане. Поддържа се, че за събиране на вземанията са издадени постановление за налагане на обезпечителни мерки N 53-00-3892/25.10.2013 г. и N 4245/29.11.2013 г., а с постановление N 4245/05.03.2014 г. е продължено действието на наложените обезпечителни мерки. Освен това давността е спряна с предявяване на вземанията в производството по несъстоятелност, което е сторено с молба от 25.06.2021 г. Искане се от ищеца да се установят публичните вземания в размер на общо 2 599 970,77 лв. – главница по двата ревизионни акта, както и в размер на 2 604 563,31 лв. – лихви.

Ответникът е подал писмен отговор, с който оспорва предявените икове с довода, че искът, с който се претендира вземане за ДДС за периода 01.12.2010 г. – 30.05.2012 г., както и

за периода 01.04.2011 г. – 31.05.2012 г., е недопустим, защото ревизионните актове са издадени за вземания с други периоди. По същество исковете се оспорват с възражението, че са погасени по давност, защото е изтекъл 10-годишният давностен срок по чл.171 ал.2 ДОПК по отношение на вземане за ДДС за периода 01.01.2010 г. – 01.01.2011 г., а за останалите вземания е изтекъл 5-годишният давностен срок. Поддържа се, че не са представени доказателства обезпечителни мерки да са наложени, защото не са представени доказателства по чл.202 ал.1 ДОПК.

Синдикът на длъжника ответник е подал становище, с което оспорва исковете с довода, че са погасени по давност, както и поради липса на доказателства давността да е била спряна или прекъсната. Поддържа се, че претендираните вземания с иска не са били заявени в производството по несъстоятелност.

Представен е ревизионен акт N 2141112518/30.05.2012 г. на ТД на НАП, с който е установено, че за периода 01.07.2009 г. – 31.03.2011 г. и за периода 01.01.2010 г. – 31.12.2010 г. за „М.И.“ ЕООД- в несъстоятелност са натрупани задължения по ДДС в размер на 135336,04 лв. – ДДС и лихва за забава от 17500,27 лв., както и 1470269,80 лв. – ЗКПО и 177254,40 лв. – лихва за забава.

Представено е постановление от 25.10.2013 г. за налагане на обезпечителни мерки, с което за събирането на публични вземания в размер на 2 811 822,41 лв. по ревизионен акт N 2141112518/30.05.2012 г. е наложен запор върху банковите сметки на ответника.

Представени са запорни съобщения по чл.202 ал.2 ДОПК от 25.10.2013 г., с които е наложен запор до размера от 2 811 822,41 лв. върху банковите сметки на ответника, открити в банки в стрА.та.

Представено е постановление от 29.11.2014 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121 ал.6 ДОПК, с което е наложен запор върху суми на ответника в размер на 446 813,94 лв.

Представени са запорни съобщения по чл.202 ал.2 ДОПК от 29.11.2013 г., с които е наложен запор до размера от 446 813,94 лв. върху банковите сметки на ответника, открити в банки в стрА.та.

Представен е ревизионен акт N 2121308268/24.02.2014 г. на ТД на НАП, с който е установено, че за периода 01.01.2011 г. – 31.12.2012 г. и за периода 01.04.2011 г. – 31.07.2013 г. за „М.И.“ ЕООД- в несъстоятелност са натрупани задължения по ЗКПО в размер на 377 930,22 лв. – ЗКПО, и лихва за забава от 59730,13 лв., както и 628 328,02 лв. – ДДС, и лихва за забава от 137 503,89 лв.

Представено е решение N 1267/31.08.2023 г. на НАП, с което е отхвърлена жалбата на „М.И.“ ЕООД- в несъстоятелност срещу ревизионен акт 2141112518/30.05.2012 г. на ТД на НАП.

Представено е решение N 1268/31.08.2023 г. на НАП, с което е отхвърлена жалбата на „М.И.“ ЕООД- в несъстоятелност срещу ревизионен акт N 2121308268/24.02.2014 г. на ТД на НАП.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Предмет на спора пред първоинстанционния съд са искове с правно основание чл. чл.694 ал.2, т.2 ТЗ, вр. с чл.125 ал.5 ЗДДС и чл.92 ал.2 ЗКПО.

По допустимостта. След извършена от съда служебно проверка в ТР се установи, че на **26.08.2021 г.** по партидата на ответника е обявено определение на СГС по т.дело N 199/2020 г., с което в производството по чл.690 ТЗ вземанията на ищеца са изключени от списъка с приети вземания. С подаване на исковата молба по пощата на **09.09.2021 г.** искът по чл.694 ТЗ е предявен в рамките на 14-дневния срок по чл.694 ал.6 ТЗ.

От обявения на 20.07.2021 г. в ТР списък с приети вземания се установява, че по реда на чл.685 ТЗ са били предявени от ищеца заявените с иска публични вземания, основани на представените с исковата молба два ревизионни акта. Следователно налице е идентичност между предявените с иска вземания и заявените по чл.685 ТЗ. Следва да се спомене, че заявените от ищеца периоди на вземанията, посочени в табличен вид в молба от 04.10.2021 г., съвпадат с периодите, за които в ревизионните актове са установени вземания. В ревизионното производство предмет на проверка са били по-дълги по време периоди, но предметът на иска са периодите, за които е установено реално вземането в ревизионните актове.

Исковете са допустими, поради което следва да се разгледат по същество.

В подкрепа на повдигнатите фактически твърдения, че в полза на държавата съществуват заявените с исковете вземания са представени ревизионен акт N 2141112518/30.05.2012 г. и ревизионен акт N 2121308268/24.02.2014 г. на ТД на НАП, от които се установява съществуването на задължения на ответника в общ размер 2 599 970,07 лв. – главница по ЗКПО и ЗДДС. Според съда двата ревизионни акта към приключване на устните състезания със сигурност са влезли в сила, доколкото с решение N 1268/31.08.2023 г. на НАП е отхвърлена жалбата на „М.И.“ ЕООД- в несъстоятелност срещу ревизионен акт N 2121308268/24.02.2014 г., а с решение N 1267/31.08.2023 г. на НАП е отхвърлена жалбата срещу ревизионен акт N 2141112518/30.05.2012 г. Влизането в сила на процесните ревизионни актове е във съмнение, поради което следва да намери приложение правилото на чл.164 ал.4 ДОПК.

При наличие на влезли в сила ревизионни актове за установяване на публични вземания, спорният по делото въпрос е концентриран около релевираното от ответника възражение за давност, на което се е позовавал и в производството по чл.690 ТЗ. Предвидената в нормата на чл.164 ал.4 ДОПК забрА. не обхваща оспорването, основано на нововъзникнали факти, какъвто е изтичането на давността по чл. 168, т.3 ДОПК /**решение № 43/20.06.2014 г. по т.д.**

Процесните вземания имат характер на публични вземания по чл.162 ал.2, т.1 ДОПК, поради което за тях следва да се прилага нормата на чл.171 ал.1 ДОПК, която предвижда, че вземанията се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати. Ревизионният акт има констативен /декларативен/ характер и без значение за началото на давностния срок е кога е издаден, респ. кога е влязъл в сила.

По отношение на задължението по ЗКПО по ревизионен акт N 2141112518/30.05.2012 г. Това е задължение за 2010 г., а неговият падеж е на 31.03.2011 г. - чл. 93 ЗКПО /ДВ. бр.105 от 22 Декември 2006 г./. Давността е започнала да тече от 01.01.2012 г., но с издаването на ревизионния акт на 30.05.2012 г. давността на основание чл.172 ал.2 ДОПК е прекъсната и на основание ал.3 ДОПК е започнал да тече нов давностен срок. С постановление за налагане на обезпечителни мерки от 25.10.2013 г. за обезпечаване на вземанията по ревизионен акт N 2141112518/30.05.2012 г. публичният изпълнител по реда на 195 ал.3, вр. с чл.200 ДОПК е наложил запор върху сумите по банковите сметки на ответника, открити в банките в стрА.та, а в изпълнение на това постановление са изпратени до банките в стрА.та запорни съобщения от 25.10.2013 г.

Според съда с факта на издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки от **25.10.2013 г.** давността е спряна на основание чл.172 ал.1, т.5 ДОПК, защото нормата на 195 ал.3 ДОПК предвижда, че обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител, а съгласно чл.200 ДОПК налагането на запор се извършва от публичния изпълнител с постановление за обезпечение. За да е налице „налагането на обезпечителни мерки“ по смисъла на чл.172 ал.1, т.5 ДОПК, което води до спиране на давността, не е необходимо изпратеното до третото задължено лице запорно съобщение да е връчено. Връчването на запорното съобщение на третото задължено лице има значение за определяне на момента, от който запорът се смята за наложен спрямо третото задължено лице – чл.202 ал.3 ДОПК, както и за пораждаване на правните последици по чл. 451, 452 и 453, чл. 459, ал. 1, чл. 508, 509, 512, 513 и 514 ГПК - чл.206 ал.1 ДОПК.

Дори и да се приеме, че за пораждаване на правния ефект на чл.172 ал.1, т.5 ДОПК е необходимо изпратените от публичния изпълнител запорни съобщения да са получени от третото задължено лице -банката, установените по делото факти сочат, че е налице редовно връчване на запорните съобщения и изискването на чл.202 ал.3 ДОПК е изпълнено. С исковата молба са представени изпратените до банките в стрА.та запорни съобщения от 25.10.2013 г., върху които са направени отбелязвания за получаването им от банкови служители, а в съдебно заседание на 19.10.2023 г. е извършена по реда на чл.183 ГПК констатация с представените в оригинал документи. Обстоятелството, че на представения от ищеца електронен носител не се съдържат електронни писма за потвърждение на получаването на запорни съобщения от 5 банки, не заличава факта на издадено от оргА. постановление за налагане на обезпечителни мерки, както и факта на изпратени запорни съобщения, получени от банките – напр. запорно съобщение /л.113/, получено от ТБ“Алианц

Банк България“ АД на 28.10.2013 г.

От стрА. на ответника е оттеглено възражението по чл.193 ГПК за неистинност на подписите, положени върху запорните съобщения, поради което следва да се прецени наведеното от ответника възражение за липса на представителна власт. На първо място – възражението за липса на представителна власт има за цел да защити интересите на лицето, от чието име е действал „мнимият представител“. Това е така, защото липсата на представителна власт като порок засяга единствено и само правната сфера на представлявания. Следователно само лицето, от чието име са извършени действията от мнимия представител, има право да релевира възражение за липса на представителна власт / **т.3 ТР № 5 от 12.12.2016 г. по тълк.д. № 5/2014 г. на ВКС/**. Ответникът е трето лице за отношенията между НАП и банките, поради което няма право да навежда възражение за липса на представителна власт на лицата, действали от името на банките.

На следващо място - банките, до които са изпратени запорните съобщения, имат качеството на търговци, поради което за извършените от тяхно име действия по получаване на запорните съобщения следва да се прилага правилото на чл.301 ТЗ. Няма данни банките да са се противопоставили на действията на лицата, получили от тяхно име запорните съобщения, поради което е налице потвърждаване.

От прекъсване на давността на 30.05.2012 г., когато започва да тече нова давност, до постановлението за налагане на обезпечителни мерки от 25.10.2013 г., с което е спряна давността, са изтекли близо 1 година и 5 месеца от 5-годишния давностен срок. Поради спирането на давността от 25.10.2013 г. не е изтекла 5-годишната давност към предявяване на вземането в производството по несъстоятелност с молба от 30.06.2021 г.

От 01.01.2012 г., когато започва да тече дългият давностен срок, до предявяване на вземането на 30.06.2021 г. не е изтекъл срокът на абсолютната давност от 10 години по чл.171 ал.2 ДОПК. Това означава, че вземането не е било погасено по давност към 30.06.2021 г., когато е било предявено в производството по несъстоятелност.

По отношение на вземането по ЗДДС. Най-старото задължение по ЗДДС съгласно таблицата по молба от 04.10.2021 г. е за м.12.2010 г., а неговият падеж е на 15.01.2011 г., поради което давността е започнала да тече от 01.01.2012 г. До издаване на ревизионния акт на 30.05.2012 г. не е изтекъл 5-годишният давностен срок, а с издаване на акта давността е прекъсната и е започнал да тече нов давностен срок от 30.05.2012 г. С издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки на 25.10.2013 г. давността е спряна на основание чл.172 ал.1, т.5 ДОПК, поради което петгодишният давностен срок не е изтекъл към подаване на молбата по чл.685 ТЗ на 30.06.2021 г.

От 01.01.2012 г., когато започва да тече дългият давностен срок, до предявяване на вземането по реда на чл.685 ТЗ с молбата от 30.06.2021 г. не е изтекъл срокът от 10 години на абсолютната давност. Вземането за ДДС не е погасено по давност.

Не са погасени по давност и вземанията за лихва от общо 194 754,67 лв., установени с ревизионния акт, защото и за тях е налице спиране на давността.

При тези факти съдът намира, че публичните вземания по ревизионен акт от 30.05.2012 г. не са погасени по давност, поради което исковете за главница и лихва, установени с този акт, са основателни.

Вземанията за лихви, натрупани след издаване на ревизионния акт за периода 31.05.2012 г. до 01.01.2016 г., са погасени поради изтичане на кратката 5-годишна давност, защото спирането на давността с налагането на обезпечителни мерки касае само установените с ревизионния акт вземания за главница и за лихва. За лихвите, които не са установени с ревизионния акт, т.е. за натрупаните след издаване на акта, не е настъпило спиране на давността, защото за събирането им не са наложени обезпечителни мерки.

Молбата за предявяване на вземанията е подадена на 30.06.2021 г., поради което с оглед правилото на чл.171 ал.1 ДОПК вземанията за натрупА. лихва през периода 01.01.2016 г. – 17.06.2021 г. не са погасени по давност. На основание чл.162 ГПК съдът определя, че размерът на лихвата за забава за периода 01.01.2016 г. – 01.06.2021 г. възлиза 876179,75 лв., а за периода 02.06 -17.06.21 г. на 7525,86 лв.

По отношение на вземанията по ревизионен акт N 2121308268/24.02.2014 г. Най-старото задължение по ЗДДС е за м.04.2011 г., което е с падеж на 15.05.2011 г., поради което давността е започнала да тече от 01.01.2012 г., но е била прекъсната с издаване на ревизионния акт от 24.02.2014 г., след което е започнала да тече нова давност. Давността е била спряна на основание чл.172 ал.1, т.5 ДОПК с издаване на постановлението от 05.03.2014 г. по чл.121 ал.6 ДОПК за продължаване на действието на наложени обезпечителни мерки, в което изрично е посочено, че се продължава действието на предварителната обезпечителната мярка за събиране на вземане в размер на **446 813,94** лв. Постановлението от 05.03.2014 г. по чл.121 ал.6 ДОПК е издадено след издаването на ревизионния акт, поради което с него по същество са наложени „същински“ обезпечителни мерки **/определение № 1837 от 11.02.2010 г. по адм.д. № 14340/2009 г., I отд. на ВАС/**. Давността за вземането за ДДС в размер на 446 813,94 лв. е прекъсната на 24.02.2014 г. и от тогава е започнала да тече нова давност, която обаче е спряна на основание чл.172 ал.1, т.5 ДОПК с издаването на постановление от 05.03.2014 г. по чл.121 ал.6 ДОПК за продължаване на действието на обезпечителните мерки. Към предявяване на вземането с молба от 30.06.2021 г. поради спирането на давността не е изтекла кратката 5-годишна давност за вземането от 446 813,94 лв.

Срокът на абсолютната давност от 10 години за най-старото задължение за ДДС за м.04.2011 г. е започнал да тече от 01.01.2012 г. и изтича на 01.01.2022 г., поради което към подаване на молбата по чл.685 ТЗ на 30.06.2021 г. не е изтекла абсолютната давност. Вземането за сумата от 446 813,94 лв. не е погасено по давност.

По отношение на остА.лите вземания по този ревизионен акт – за разликата над 446 813,94 лв., не са налице основания за спиране на давността, прекъсната и започнала да тече след издаване на ревизионния акт от 24.02.2014 г. Това е така, защото наложеното обезпечение е само за събирането на задължения в размер на 446 813,94 лв. По отношение на вземанията по ревизионния акт за разликата над 446 813,94 лв. не са наложени

обезпечителни мерки, поради което за тези вземания не е налице основание по чл.172 ал.1, т.5 ДОПК за спиране на давността. Вземанията за разликата над 446 813,94 лв. са погасени по давност след 24.02.2019 г., защото към този ден изтича краткият 5-годишен давностен срок, започнал да тече от издаване на ревизионния акт на 24.02.2014 г.

Правопогасителният ефект на кратката петгодишна давност е настъпил преди да се предявят вземанията с молбата от 30.06.2021 г., поради което случаят не попада в хипотезата на чл.171 ал.2, т.2 ДОПК. Правилото на чл.171 ал.2, т.2 ДОПК се прилага само по отношение на вземания, за които дългият давностен срок изтича след предявяването им в производството по несъстоятелност, но случаят не е такъв, защото преди да се предявят вземанията с молбата по чл.685 ТЗ от 30.06.2021 г. е била изтекла кратката 5-годишна давност - на 24.02.2019 г.

Спирането на давността с налагането на обезпечителни мерки не касае лихвата, поради което за лихвата не е настъпило основание по 172 ал.1, т.5 ДОПК за спиране на давността, тъй като за събирането им не са наложени обезпечителни мерки.

Молбата за предявяване на вземанията е подадена на 30.06.2021 г., поради което с оглед правилото на чл.171 ал.1 ДОПК вземанията за натрупА. лихва през периода 01.01.2016 г. – 17.06.2021 г. не са погасени по давност. На основание чл.162 ГПК съдът определя, че размерът на лихвата за забава за периода 01.01.2016 г. – 01.06.2021 г., възлиза 225517,31 лв., а за периода 02.06 -17.06.21 г. на 2109,95 лв.

С оглед на изложеното съдът намира, че предявените искове по чл.694 ал.2, т.2 ТЗ за вземания по ревизионен акт N 2141112518/30.05.2012 г. следва да се уважат за главница от 1 593 712,53 лв. – по ЗКПО и ЗДДС и за лихва от 194 754,67 лв., за 876179,75 лева. - лихва и за лихва от 7525,86 лв., а за разликата до пълния предявен размер исковете за лихва следва да се отхвърлят; исковете по чл.694 ал.2, т.2 ТЗ за вземания по ревизионен акт N 2121308268/24.02.2014 г. следва да се уважат за сумата от 446 813,94 лв. – главница и за лихви от 225517,31 лв. и от 2109,95 лв., а за разликата до пълния предявен размер исковете следва да се отхвърлят.

Мотивиран съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявени искове с правно основание чл. 694 ал.2, т.2 ТЗ, че в полза на Национална агенция за приходите, гр.София, бул.****, съществуват срещу „М.И.“ ЕООД- в несъстоятелност, ЕИК ****, гр.София, бул.****,

вземания в размер на 1 593 712,53 лв. - главница по ревизионен акт N 2141112518/30.05.2012 г.; в размер на 194 754,67 лв. – натрупА. лихва до 30.05.2012 г.; в размер на 876 179,75 лв. – лихва за периода 01.01.2016 г. – 01.06.2021 г. - с поредност на вземанията по чл.722 ал.1, т.6 ТЗ; в размер на 7525,86 лв. – лихва за периода 02.06 -17.06.21 г., както и за законна лихва върху главницата от 18.06.2021 г. до окончателното плащане – с

поредност на вземанията по чл.722 ал.1, т.9 ТЗ;

вземания в размер на 446 813,94 лв. – главница по ревизионен акт N 2121308268/24.02.2014 г.; в размер на 225 517,31 лв. – лихва за периода 01.01.2016 г. – 01.06.2021 г. - с поредност на вземанията по чл.722 ал.1, т.6 ТЗ; в размер на 2109,95 лв. - лихва за периода 02.06 -17.06.21 г., както и за законна лихва върху главницата от 18.06.2021 г. до окончателното плащане – с поредност на вземанията по чл.722 ал.1, т.9 ТЗ, като

ОТХВЪРЛЯ исквете по 694 ал.2, т.2 ТЗ за разликата до пълния предявен размер от 1 660 547,71 лв. – натрупА. лихва върху вземането за главница по ревизионен акт N 2141112518/30.05.2012 г., за разликата до пълния предявен размер от 1 006 258,24 лв. – главница по ревизионен акт N 2121308268/24.02.2014 г. и за разликата до 944 015,60 лв. – лихва за вземането по този акт.

ОСЪЖДА „М.И.“ ЕООД- в несъстоятелност, ЕИК ****, гр.София, бул.****, чрез масата на несъстоятелността да плати по сметка на СГС държавна такса от 33 466,12 лв.

Решението е постановено с участието на синдика на „М.И.“ ЕООД- в несъстоятелност.

Решението може да се обжалва пред САС в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски градски съд: _____